

РЕШЕНИЕ

№ 14209

гр. София, 08.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 12.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **5054** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс(АПК) и във връзка с чл.87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на А. Б. А. ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , търсещ закрила от С. срещу РЕШЕНИЕ №5876 от 28.04.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ , във вр. с чл.12, ал.1, т. 6 и чл. 12,ал.2,т.4 от ЗУБ е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, поради допуснати при постановяването му съществени нарушения на административно производствените правила и противоречие с материалния закон. Излага довода, че административният орган неправилно е приел, че Турция е трета сигурна държава, както и че би могъл да се върне там. Сочи, че принципът "забрана за връщане" (non-refoulement) е главното основание на закрилата на бежанците. Твърди, че с актове на ЕС са въведени в правото на ЕС набор от общи стандарти за признаването на лицата за бежанци, или такива, нуждаещи се от международна закрила, което включва като ключов елемент и забраната за връщане съгласно член 33 от Женевската конвенция от 1951г.. Излага несъгласие с основните мотиви, изложени в справката от ДАНС. Отделно като причина за предоставяне на закрила се позовава на общото положение в С., където спрямо цивилното население е налице безогледно насилие и заплахата за здравето и живота, породени от вътрешни конфликти. С оглед всичко

изложено се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание –жалбоподателят лично и чрез адв.М., поддържа жалбата си като отрича констатациите, залегнали в становището на ДАНС. Пълномощникът му акцентира на това, че в представената справка на ДАНС не се съдържа конкретна информация, от която да се направи заключение, че жалбоподателят представлява заплаха за националната сигурност, както и че последната не е обвързваща за административния орган, а той сам прави преценка дали има или не заплаха за националната сигурност. Моли за отмяна на обжалваното решение.

Ответната страна – чрез юрк.К. - оспорва жалбата и моли решението като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено. Сочи, че административният орган е в обвързваща компетентност със справката на ДАНС като орган, който отговаря за националната сигурност. Посочва, че при изготвяне на решението са спазени всички законови изисквания, като подробно е обсъдена и представената бежанска история, поради което са налице основания да му бъде отказана закрила. С оглед изложеното – моли за отхвърлянето на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред ответника е образувано по молба вх. №ОК-13-2519/21.11.2023г. от А. Б. А., гражданин на С., арабин по народност, с вероизповедание- мюсюлманин –сунит, неженен, ЛНЧ [ЕГН], с лични данни установени с декларация по чл.30, ал.1 т.3 от ЗУБ (л. 66 от делото). Посочената молба не е последваща по смисъла на пар.1, т. 6 от ДР на ЗУБ.

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език, което е видно от положения подпис на стр.4 от протокол с рег. № УП-22848/29.01.2024г. (л.50 от делото). Интервюто е проведено в присъствието на преводач. Видно от протокола за проведено интервю, А. Б. А. твърди, че е напуснал С. около 6 месеца преди датата на интервюто и е влязъл нелегално на територията на Република България от Турция на 26.10.2023г..Обяснил е, че в Турция е останал 15 дни, както и че не е поискал закрила там, тъй като 2019г. е спряно приемането на молби на сирийски граждани. Жалбоподателят твърди, че Германия е била неговата държава – цел, тъй като там има брат, който е от една година и има закрила за срок от една година. Разказва още, че е живял в [населено място], обл. И., където е работил като автобояджия, имал е собствен сервиз, който отворил през 2019г.. Затворил го е през 2021г., защото тогава се е наложило да напусне града заради сражения между Свободната сирийска армия и редовната армия. Останал е извън града за период от 8 месеца, след което се е върнал. Обяснил е, че в страната си по произход има родители, двама братя и една сестра, както и че не живеели добре, поради ситуацията в С.. По време на интервюто като причина за напускане на територията на С. сочи, че е за по-добро бъдеще. Допълнил е, че не може да си извади документи там, защото ако отиде ще бъде мобилизиран, тъй като има гражданска война, а той не желае да се намесва и да убива съгражданите си. Също по време на интервюто твърди, че е подал молба за предоставяне на международна закрила на територията на България, тъй като са му били снети пръстовите отпечатъци.

А. Б. А. е посочил пред административния орган, видно от протокол за проведено

интервю на (л.50), че не е получавал други заплахи и не е имал проблеми във връзка с принадлежност към някоя от категориите по чл. 8, ал. 1 ЗУБ - раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Също така е споделил, че не е членувал в политическа партия или организация. Твърди, че не е арестуван или осъждан в държавата си на произход.

В хода на административното производство са приети справки вх. № ЦУ-161 от 16.01.2024г. (л.32 и сл.) относно актуална обществено –политическа обстановка на Сирийска Арабска Република (към 16.01.2024г.) и вх. № ЦУ – 841/15.03.2024 г. (л. 15 и сл.) относно актуална обществено –политическа обстановка на Република Турция,положение на сирийските бежанци в Турция, достъп до международна закрила и до основни услуги,има ли информация за нарушение на принципа „забрана за връщане“ по отношение на сирийските граждани и ако да, налице ли са права за обжалване и какво е отношението на турските власти към сирийските бежанци,завърнали се в С. или пътували до трети страни.

При така изложената фактическа обстановка ответникът е формирал извод, че не следва да бъде предоставен статут на бежанец, тъй като е счел, че изложената бежанска история не визира нито едно от основанията по чл.8 от ЗУБ. Направен е извод, че кандидатът е напуснал Турция единствено и само по лични и икономически причини – в търсене на по-добър живот, като не е посочил никакви основателни опасения от преследване.Заявеното от него противоречи на официалните данни във връзка с положението на гражданите на С. в Турция, установено от справка с вх. № ЦУ-841/15.03.2024 г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС, в която е посочено че регистрацията на сирийци се извършва на цялата територия Турция, с изключение на няколко провинции. Посочено е, че като част от режима на временната закрила, сирийските граждани, бежанци и лица без гражданство, пристигащи от С., които търсят закрила от турските власти, се приемат в Турция и след това могат да кандидатстват и да получат временна закрила от компетентните турски власти.При нормални обстоятелства въпросните лица няма да бъдат връщани в С., освен ако те самите не изразят такова желание.Във връзка с това, административният орган е приел, че ако в действителност лицето е търсило закрила е щял да потърси такава при първа възможност. В решението има и позоваване на справка вх.№ЦУ – 161/16.01.2024г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ -МС, от която се установява,че положението на територията на С. в редица сфери и области, включително и по отношение на сигурността продължава да бъде влошено. Прието е обаче, че в страната има вътрешен въоръжен конфликт,което е основание по чл.9, ал.1 т.3 от ЗУБ за предоставянето на ХУМАНИТАРЕН статут, но е налице изключващата клауза по чл.12 от ЗУБ във връзка с изисканото по чл.58, ал.9 от ЗУБ отрицателно становище на ДАНС /писмо вх. № УП 22849/12.04.2024 г. – л.37/, поради което молбата за закрила е отхвърлена.

В СЪДЕБНОТО производство нови доказателства и искания не са направени от жалбоподателя. Ответникът е представил справка от 10.04.2024г. относно Република Турция (л.93) и за актуалната обстановка в Сирийска Арабска Република (л.103 и сл.). От ДАНС в класифициран том е представена извадка от справката към становището. **ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:**

Жалбата е подадена в срок /от 16.05.24г. при връчване на 09.05.2024г./ от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е

неоснователна.

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган –председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложенто се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентираните правила в чл. 58 и следващите от ЗУБ – приета е молба за международна закрила от А. Б. А., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис на (л. 72) върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю са участвали преводач, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси- видно от протокол на л.50 от делото.

В хода на съдебното производство е изискана информация във връзка със становище на ДАНС (вх. № УП 22849/12.04.2024 г. – л.37), съгласно което лицето А. Б. А., [дата на раждане] в С. представлява заплаха за националната сигурност, поради което и ДАНС е възразила да му бъде предоставена закрила в Р. България. Позовава се на СПРАВКА, представена в класифициран том по делото.

Към делото е представена на (л.15 и сл.) справка за Република Турция, с вх. № ЦУ – 841/15.03.2024 г. и справка относно Сирийска Арабска Република (л. 32 и сл.), с вх. № ЦУ – 121/16.01.2024 г.

Следователно - СЪДЪТ НАМИРА на първо място, че оспореното решение, в частта му относно отказа за предоставяне статут на бежанец на жалбоподателя е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Правилен е изводът на административния орган за липсата на материално-правните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. В рамките на административното производство кандидатът за закрила не е заявил причини, които да обосноват наличието на основателен страх от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От страна на кандидата за закрила има изложени факти и обстоятелства за формиран у него страх от общата обстановка на несигурност в С., както и предположения, че във всеки един момент можело да избухнат военни стълкновения. От друга страна –няма данни за конкретно преследване по някоя от причините, изчерпателно посочени в чл. 8, ал.1 от ЗУБ. Няма твърдения за наличието на осъществено спрямо лицето „преследване“ съгласно легалната дефиниция, дадена в чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Не са налице и предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по реда на чл. 8, ал. 9 ЗУБ, съгласно който, за бежанци се смятат и членовете на семейството на чужденец с предоставен статут на бежанец, при условие че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната.Липсват твърдения,че негов член или на семейството му да е получил бежански статут на българска територия.

В останалата част на решението касателно отказа за предоставяне на хуманитарен статут -административният орган също не е допуснал нарушение на материалния закон. Обсъдил е обстановката в страната на произход на чужденеца, като е извършил преценка на необходимостта от прилагане на разширенията, дадени с Решение от 17

февруари 2009 г. на Съда на Европейските общности, по тълкуването на член 15, буква "в" от Квалификационната директива, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Изложил е съображения, че видно от информацията в приложената справка с вх. №ЦУ-161/16.01.2024г. на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ - МС, положението на територията на страната в редица сфери и области, включително и по отношение на сигурността продължава да бъде влошено, поради което е приел за установени предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Тези изводи на ответника напълно се споделят от състава без необходимост от преповтарянето им, както и по тях спор няма.

Спорен е въпроса дали въз основа на писмото от ДАНС са налице предпоставките на чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Според чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност.

Цитираната законова норма представлява транспониране на разпоредби на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Директива 2011/95/ЕС).

В член 17 от Директива 2011/95/ЕС са предвидени хипотези на изключване, като в параграф 1, буква "г" от същия е регламентирано, че гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

Наличието на предвидените в Директивата разумни (респ. сериозни) основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за националната сигурност на държавата-членка, в която се намира, представляват основание за отказ на същото да се предостави хуманитарен статут и по смисъла на българското законодателство.

Същевременно с Решение на Съда (първи състав) на Европейския съюз от 22 септември 2022 година, постановено по дело С- 159/21 с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267ДФЕС, е прието, че:

"(т. 2) Член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на

споменатото становище."

Въз основа на изложеното не е спорно по делото, че в писмо с рег. №М-493/16.01.2024г. на Директора на Специализирана дирекция "М" - ДАНС, е посочено, че на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, Председателят на ДАБ при МС се уведомява, че ДАНС разполага с информация - отразена в справка рег. №RB 202001-001-03/Т-6-833/13.02.2024г., според която А. Б. А. представлява заплаха за националната сигурност и ДАНС възразява да му бъде предоставена закрила в Р. България.

Това писмо, ако я нямаше информацията в справката, към която се препраща би могло да се приеме за немотивирано становище по смисъла на т. 2 от Решението на СЕС по дело С- 159/21, тъй като писмото на л.37 не съдържа изложени факти по същество, но в справка №RB 202001-001-03-Т-6-833 от 13.02.2024г. такива обстоятелства има. Тази справка не е немотивирана. Направен е извода за съпричастност на лицето към определени групировки на база на негови познания и физически следи от бойни действия. Лицето не е отрекло, че има братовчеди бойци от ислямска групировка, както и е имало контакти с такива лица във връзка с работата си на автотенекеджия. В действителност ответникът няма собствени изводи и коментари по отношение на посочената справка, но я е възприел изцяло с мотива, че само ДАНС може да направи преценка дали дадено лице е опасно за националната сигурност, което е така, но и обстоятелството, че в решението има позоваване на справката - означава, че мотивите в нея са и мотиви на ответника. Не е спорно, че в Решение на СЕС от 22 септември 2022 година, постановено по дело С - 159/21, се посочва, че *"... единствено решаващият орган, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011/95, след извършването на която да приеме решение"*, поради което съдът намира, че такава преценка е направена с изцяло кредитирането на справката от ответника. Следва да се подчертае, че констатациите, както на ответника, така и на съда по отношение на това писмо от ДАНС и тази конкретна справка – се свеждат до въпроса, че е мотивирана и обоснована, поради което изложеното в нея следва да се зачете и оформя хипотезата на правилното приложение на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Отделно рестрикцията по чл.12, ал.2 т.4 от ЗУБ е именно с цел защита на правата на останалите субекти пред евентуалните права на търсещия закрила и представлява една гаранция за непотъпкването им. В действителност по тази справка не може да се осъществи някакъв конкретен анализ и проверка нито от ответника, нито от съда именно с оглед специалните познания, които притежават служителите на ДАНС.

Тяхната преценка обаче е обоснована, изразено е притеснение, породено от конкретни обстоятелства, поради което е правилен отказ и в посочената част на ответника. В този смисъл съдът намира, че изцяло са осъществени и критериите на член 17 от Директива 2011/95/ЕС за отказ да се предостави хумантарен статут при сериозни опасения за националната сигурност. Тези опасения произтичат от преценката на нарочен орган, мотивирани са, не са произволни и необосновани.

Следователно и решението му в частта за отказ да се предостави хуманитарен статут е правилно и законосъобразно и следва да се остави в сила, като жалбата предвид цялостната ѝ неоснователност – трябва да се отхвърли.

Водим от горното Административен съд София град, I отделение, 47 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на А. Б. А., търсещ закрила от С. срещу РЕШЕНИЕ №5876 от 28.04.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/, с което на основание чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ , във вр. с чл.12, ал.1, т. 6 и чл. 12,ал.2,т.4 от ЗУБ е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, чрез АССГ.

Съдия: